

ROMAN

*Lier
voor
jou*

KRISTEN HEITZMANN

Kristen Heitzmann

Hier voor jou

Roman

Vertaald door Marijne Thomas

KOK

I

‘Jaha, ik zie ze zo, Jeffrey.’ Zou de aarde echt wankelen als iemand nou eens *niet* de noodzaak voelde om haar te controleren? Het was jaren geleden misschien nodig geweest, maar daar wilde ze niet meer aan denken nu het allemaal zo goed ging.

Alexis boog zich over haar telefoon om haar medereizigers in de metro niet te storen. Sommigen hadden koptelefoons op, een handjevol keek haar aan – eerder geïnteresseerd dan geïrriteerd – maar ze wilde niemand tot last zijn. Een passerende metro overstemde het antwoord van haar verloofde. ‘Ik ben op het station, Jeffrey. Ik moet gaan.’ Ze zou er nog aan toegevoegd hebben ‘hou van je’, maar ze zou moeten brullen om dat verstaanbaar tegen hem te kunnen zeggen, dus liet ze het maar gaan.

Ze stopte de telefoon terug in de zak van haar jeans en stroomde met de menigte werkenden, studenten en toeristen de prachtige hal van Grand Central Station in. Buiten, te midden van de herrie en de verkeersdampen, liep ze via 42nd Street naar de New York Public Library. Het bouwwerk in Beaux Arts-stijl was prachtig als altijd en imponeerde zelfs de meest geconcentreerde lezer alleen al door zijn enorme omvang. Maar van alle grote bibliotheken in de wereld was dit de enige waar iedereen binnen mocht lopen en om een boek kon vragen, zonder eerst toestemming te hoeven krijgen om de collectie te mogen gebruiken. Ze vond het geweldig, net als zo veel dingen op deze waanzinnige plek waar ze nu woonde.

Ze leunde met haar rug tegen Patience, de marmeren leeuw op het voetstuk tegenover Fortitude, en keek uit naar Devin Bressard, de neef die ze al zo lang niet meer had gezien. Ze had hem altijd een beetje mysterieus gevonden, was zelfs een tikje verliefd op hem geweest, zoals je verliefd kunt zijn op een grote neef. Hij was inmiddels getrouwd met schrijfster Grace Evangeline, en dat vond ze ongelooflijk spannend. Ja, er was een klein schandaal geweest toen bleek dat Grace al voor hun trouwen zwanger was, terwijl ze altijd

had beweerd dat haar dat nooit zou overkomen en dat hadden ze natuurlijk tegen haar gebruikt.

Ze had spijt betuigd voor haar falen, maar weigerde spijt te hebben van hun dochttertje, Mattie Angelica. Grace kwam er uiteindelijk authentieker uit dan ooit tevoren. Bijna twee jaar later was haar babylijn Grace Evangeline Babies bijna net zo populair als haar themabruiloften. Maar alle twee haalden ze het wat populariteit betrof niet bij haar boeken, waar de bruiloften van afgeleid waren. Zij en Jeffrey hoopten dat Grace ook hun bruiloft wilde plannen en hun verhaal vastleggen. Bij die gedachte maakte haar hart een klein dansje.

Devin had niet echt overtuigd geklonken, maar ze voelde zich toch soort van giechelend worden, hoewel ze anders eigenlijk niet zo was. Dat was begonnen met Jeffrey. Eigenlijk was alles met Jeffrey begonnen.

Ze keek op en zag hen toen eindelijk onder de linkerboog door komen lopen. Devin, donker en slank, met naast zich de goudblonde Grace, die door de flinke sleehakken onder haar schoenen bijna even lang was als hij, en Mattie op haar heup droeg. Ze vormden een perfect plaatje en ze voelde de neiging 'Niet bewegen!' te roepen en een foto van hen te maken om in te lijsten. Maar in plaats daarvan duwde ze zich bij het beeld vandaan en omhelsde haar neef, terwijl ze een steelse blik op zijn glimmende vrouw wierp.

Devin liet haar los. 'Hoe gaat-ie, Exi?'

'Exi?' vroeg Grace.

'Toen ik klein was, kon ik geen Alexis zeggen,' lichtte ze toe. 'Ik begon met "Exi" en dat is blijven hangen.'

'Ik vind het wel wat hebben.' Grace verplaatste de peuter naar haar andere heup en stak een hand uit. 'Wat leuk om je te ontmoeten. Ik was verrast toen Devin zei dat hij een nicht had die niet op de gastenlijst van onze bruiloft had gestaan. Waarschijnlijk omdat er niemand van mijn familie kwam en hij niet wilde dat zijn kant de boel uit evenwicht bracht.'

'We hadden maar beperkt plek aan beide kanten van het pad.' Hij dirigeerde hen naar het brede trottoir dat om het complex liep. 'Op een gegeven moment krijgt het toch een beetje iets wanhopigs, als je te veel mensen uitnodigt.'

Misschien wel, maar ze was zeker gegaan als ze een uitnodiging had gehad.

‘Exi’s moeder is een nichtje van Eddie, wat ons... ach, weet ik het, een of andere vorm van neef en nicht maakt, wat ik verder niet ga uitzoeken omdat jullie in het zuiden toch iedereen neef en nicht noemen.’

Ze liepen naar Bryant Park en Grace stak uitdagend haar kin in de lucht. ‘Ik ben dan misschien geboren en getogen in Georgia, maar ik ben nu net zo goed een New Yorker als jij; zij het met betere connecties.’

‘Ja, ja,’ mompelde hij, ‘de NYPD is dol op je.’

‘En de brandweer.’

‘Zelfs degenen die je niet ooit gered of gearresteerd hebben.’

Grace siste verontwaardigd. ‘Dat was ten onrechte, zoals je heel goed weet, omdat jij geboeid naast me stond.’

Exi keek hen met grote ogen aan. ‘Daar weet ik niks van.’

‘De politicommissaris heeft het geheim weten te houden.’ Devin ontweek een plas op de stoep.

‘Gênanter voor hen dan voor ons,’ zei Grace.

Mattie stak haar handje uit om een blad van een boom te trekken en bestudeerde het daarna als een botanist in spe. Exi keek van haar naar Devin; de gelijkenis was opvallend. ‘Je bent echt haar vader. Niet dat er twijfel over bestond, hoor,’ voegde ze er snel aan toe. ‘Maar Mattie lijkt sprekend op je.’

‘Maar ze heeft het karakter van haar moeder,’ zei Devin met een uitgestreken gezicht, terwijl hij de blaadjes in Matties knuistje verving door een knuffellammetje dat hij uit een tas plukte.

‘Begrijp me niet verkeerd hoor,’ zei Exi, ‘maar dat lijkt me alleen maar goed. Niet dat broeierige zwijgen.’

Grace slikte hoorbaar een lach weg.

‘Niet dat dat slecht is. Het zijn vast heel diepe gedachten... en zo.’

‘En zo?’ Zijn wenkbrauwen schoten omhoog.

Ze liepen over een lommerrijk pad in het groene park dat naar gras en bloesems rook, naar koffie en naar de hen omringende stad. Het geluid van het verkeer en al die mensen werd maar ten dele gedempt. Devin had deze plek voorgesteld, zodat ze hun gesprek

in Grace' drukke planning konden wurmen. Exi was zich daarvan bewust en ademde daarom diep in en zei: 'Wat vinden jullie van ons idee?'

'Dat is recht op het doel af,' merkte Grace op, en ze zette Mattie naast een bloemenperk op de grond.

'Sorry. Jeffrey zegt dat ik altijd zes stappen voor mezelf uit hol.'

'Dat lijkt angstaanjagend veel op iemand die ken,' mompelde Devin.

'Jeffrey is je verloofde?' Grace keek naar Mattie die haar lammetje over een sierkooltje liet huppelen.

'Ja. Hij was degene die voorstelde dat we voor een Grace Evangeline-bruiloft zouden kiezen.'

Grace keek haar man indringend aan. 'Ik mag hem nu al.'

'Ik ben helemaal weg van je werk, en je ideeën. En Jeffrey is het volledig met mij eens.'

'Wat schattig. Vertel me eens over hem.'

'O. Wauw. Eh... waar zal ik beginnen?'

'Hoe hebben jullie elkaar leren kennen?' vroeg Devin.

'Tijdens een soort sollicitatiegesprek.'

'En, thee in z'n gezicht gegooid?'

Exi barstte in lachen uit. 'Nee. Maar ik heb dat filmpje volgens mij wel tig keer gezien.'

'Ik kan er nou niet echt blij van worden dat Grace' theeslingeractie voor hele generaties na ons is vastgelegd.'

'O, maar het zit 'm niet in Grace of haar thee. Dat jij je gezicht maar blijft boenen, dat maakt het zo grappig.'

'Geweldig.'

'Hij deed dat maar één keer, hoor,' verdedigde Grace hem. 'Dat filmpje staat op repeat.'

'Ja. Hilarisch.'

'Ga vooral verder,' zei hij droog, 'ik kan niet wachten.'

Exi stopte een lok haar achter haar oor. 'Ik was vijf maanden geleden net weer hierheen verhuisd en was op zoek naar werk. Jeffrey had een vormgever nodig voor zijn pr-firma en wilde wel een blik op mijn portfolio werpen.'

'Grafisch vormgever?' vroeg Grace.

'Daarvoor heb ik gestudeerd, als iets praktisch. Maar eigenlijk wil

ik schilderen, dus daar ben ik in doorgegaan.' Ze volgden Matties nieuwsgierige route door het park en baanden zich nu een weg tussen een woud van groene tafels en stoeltjes door die kriskras langs het pad stonden opgesteld.

'En, kreeg je de opdracht?' Devin loodste Mattie weer het pad op.

'Zijn salesteam gaf de voorkeur aan het werk van een ander. Maar dat geeft niet, want hij vroeg me mee uit en zou dat niet gedaan hebben als we hadden samengewerkt. Hij zou zaken en privé nooit mengen.'

'Soms pakt dat heel goed uit.' Devin streek Grace' rug.

'Dat snap ik, maar door zijn werk in de pr is Jeffrey heel gevoelig voor alles wat compromitterend kan zijn.'

'En nu wil hij een Grace Evangeline-bruiloft?' vroeg Grace nieuwsgierig.

'Absoluut. Hij was erg onder de indruk van de wijze waarop je omging met... alles wat er gebeurde.'

Devin vroeg: 'En je kent hem pas vijf maanden?'

'Ik wist het na vijf dagen al.' Ze keek Grace aan. 'Was het bij jou ook zo?'

'Vijf minuten. Tot hij zijn mond opende.'

Exi grinnikte. 'En dus gooide je hem thee in het gezicht en walste je over hem heen.'

Grace wierp haar man een waarschuwende blik toe. 'In zekere zin.'

'Zo is het niet bij Jeffrey. We kunnen het samen zo goed vinden dat het bijna is alsof iemand ons bij elkaar heeft gezocht.' Ze vertelde verder over hem, terwijl ze door het park liepen en slaakte uiteindelijk een diepe zucht: 'Ik heb zo'n geluk met hem.'

'Hij met jou,' zei Devin. Het klonk gemeend.

Grace droeg hun uitgeputte dochter, terwijl Devin hen over de stoep naar huis leidde, uitkijkend voor fietskoeriers, hondendieven en fans die stalkers bleken. Dat had hij wel van haar geleerd. Met Matties gezichtje in haar hals, gaf Grace haar man een subtiele por. 'Je zit aan iets te denken. Wat?'

‘Ik vraag me af of Jeffrey haar werk afwees, zodat hij haar mee uit kon vragen.’

‘Echt?’

‘Je zag hoe mooi ze is.’

Alexis had grote, reebruine ogen en een prachtige, oprechte glimlach, maar Devin doelde waarschijnlijk op de rest van haar verschijning. Ze was dan misschien klein, maar er zou heel wat ‘gestut’ moeten worden in die jurk. ‘Je kunt het hem nauwelijks kwalijk nemen. Je weet hoe het is om op het eerste gezicht al voor iemand te vallen.’

‘Nou.’

‘Maar?’

‘Als dat zo is, moet hij dat zeggen. En het niet op zijn salesteam afschuiven.’

‘Hoe? “Ik weet dat je werk zoekt, maar ik ga liever met je uit”?’

Ze bereikten hun appartementengebouw.

‘Hoi Vince,’ zei Grace met een brede grijns naar de portier die voor hen uit liep naar de lift en die naar beneden liet komen.

‘Een heel fijne dag, Grace. Meneer Bressard.’

Devin liep de lift in en drukte op het knopje.

‘Grappig hè?’ zei Grace, terwijl de deuren dichtschoven.

‘Wat?’

‘Dat hij je nog steeds “meneer Bressard” noemt.’

‘Hij spreekt iedereen met zijn achternaam aan. Behalve jou, blijkbaar.’

Ze begroef haar neus in het haar van haar slapende dochter. ‘Waarom zit Jeffrey je niet lekker?’

‘Ik zou denken dat hij het wel gezegd zou hebben, nu ze verloofd zijn. Maar je zag het zelf. Ze gelooft dat verhaal.’

‘Misschien omdat het waar is?’

‘Tuurlijk. Net als de plots in jouw boeken.’

Ze klakte met haar tong. ‘Ik weet zeker dat Exi slim genoeg is om het door te hebben als iemand haar voorliegt.’

Devin wierp haar een blik toe.

‘Niet slim?’

‘Moeilijk te zeggen. Ze was altijd al een beetje als een huisdier: schattig en niet helemaal in de hand te houden.’

‘Devin.’

‘Ze plast niet op de vloer, hoor, maar ze steekt haar neus overal in en maakt er dan een rommeltje van.’

Grace rolde met haar ogen, maar vond het eigenlijk best grappig. ‘Je kunt het Jeffrey zelf vragen als we hem ontmoeten.’

‘Dat ben ik zeker van plan.’

Ze verplaatste Mattie naar haar andere heup en leunde tegen hem aan. ‘Is dit een soort grote-broerkant van je? Want ik vind het wel leuk.’

‘Het is een neef-in-de-zoveelste-graadkant. Ik zei toch al, ze is net een kwispelende pup die een auto niet ziet aankomen.’

‘Ze leek me anders behoorlijk scherp.’

‘Ja, nou...’

Ze wierp hem een dodelijke blik toe. Hij trok haar in zijn armen.

‘Je plet je dochter.’

‘Hoor jij haar klagen?’

‘Nee, ze vindt het fijn. Maar alleen maar omdat ze denkt dat ze op je borst thuishoort. Ik zei toch al dat het niet goed was om haar elke keer als ze in slaap valt uit het ledikantje te halen.’

Hij keek omlaag naar Matties parelende grijns. ‘Ze lijdt er niet echt onder, geloof ik.’

Sterker nog, ze floreerde onder zijn aandacht. En waarom ook niet? Hun kleine meisje was zo diep in zijn hart doorgedrongen dat dat een heel andere vorm had gekregen. Grace dronk de aanblik in. Matties ogen hadden iets van zijn stormachtig grijze en iets van haar staalblauwe ogen. Volgens hem veranderde de kleur naargelang haar stemming en hij had gelijk. En op dit moment hadden ze een diep turquoise tint.

Een paar dagen later keek Exi omhoog naar het appartementen-
gebouw van haar neef, dat als een juweel tussen de oudere gebou-
wen in de East Village fonkelde. Ze herkende elementen van Piet
Mondriaan in het ontwerp. Hoewel die nooit de subtiele blauw- en
groentinten van het glas had gebruikt, waren de lijnen en segmenten

wel heel herkenbaar. Ze liep naar binnen en zei tegen de portier dat Grace en Devin Bressard haar verwachtten.

De man begon te stralen. ‘U kent Grace?’

‘Die heb ik pas ontmoet, maar Devin is mijn neef.’

‘En u bent...’

‘Alexis Murphy.’

‘Natuurlijk, hier staat uw naam. Laat me de lift even halen.’

‘Dank u.’

Ze ging met de lift naar boven, waar Grace haar ontving in het appartement. Het bevond zich nog net niet op wolkenkrabberniveau, maar wel hoog genoeg om vrij uitzicht te hebben door de enorme ramen die van de grond tot aan het plafond doorliepen. *Normaal doen*, hield ze zichzelf voor.

‘Leuk dat je er bent, Alexis,’ zei Grace. ‘Jeffrey komt apart?’

‘Vanuit zijn werk, ja.’

‘Wil je een glaasje wijn, cola, zoete thee?’

‘Thee klinkt heerlijk, maar ik ben niet van plan om die Jeffrey in het gezicht te gooien.’

Grace schonk in. ‘Je weet maar nooit...’

Grijnzend pakte Exi het glas aan en ze nam voorzichtig een slokje. ‘Wauw,’ zei ze, zodra ze het had doorgeslikt. ‘Dat is inderdaad zoet.’

‘Als je lepel er niet rechtop in blijft staan, heb ik mijn oma’s recept niet goed gemaakt.’ Grace hield haar hoofd iets scheef. ‘Wil je liever iets anders?’

‘Nee, het is lekker. Het overviel me alleen een beetje.’ De tweede slok beviel al beter. ‘Dank je wel dat je ons hebt uitgenodigd. Ik weet niet waarom ik nerveus ben. Jeffrey had mijn familie zo voor zich gewonnen; het is zelfs zo dat ze, als het erop aankomt, zijn kant zouden kiezen. Ik heb geen enkele reden om te denken dat het in Devins geval anders zal zijn.’

‘Hij legt de lat hoog.’

‘Ja, je moet bijna volmaakt zijn om aan zijn eisen te voldoen.’

Grace trok haar wenkbrauwen op. ‘Vindt de hele familie dat?’

‘Misschien ik alleen. En het is niet zijn fout. Hij is gewoon – je weet wel – zelf erg goed terechtgekomen.’ Ze keek om zich heen. ‘Alleen dit appartement al.’

‘Zijn oom Robert liet het hem na toen hij stierf. Het heeft lang geduurd voor Devin zich er thuis voelde.’

Dat kon ze zich voorstellen. ‘Robert was een beetje vreemd, vooral wat betreft al die grote pratende vogels. Hij bracht ze soms mee, in een reiskooi.’

‘Dat is toch niet zo gek?’

‘Maar ze hielden hele gesprekken en klonken dan net als hij: “Hoeveel hou je van me?”, “Tot de maan en terug!” En hij gaf ze voortdurend kusjes.’

Grace beet op haar lip. ‘Dat verzin je.’

‘Op de teen van zuster Monique: ongelogen.’ Bij de verbaasde blik van Grace voegde ze eraan toe: ‘Het hoofd van de school, zuster Monique, droeg Birkenstocks onder haar habijt. Ze had een hele rare, enge teennagel, dus plechtig iets op die teen beloven... Man, dan is het menens hoor.’

Grace moest lachen.

‘Ik verzin het niet! Vraag Devin maar. Ze was oud, toen hij daar zat.’

‘Devin zat op een katholieke school?’

‘Wist je dat niet?’

‘Hij vertelt niet zo veel over vroeger.’ Grace pakte een bak met gesneden rauwkost uit de koelkast en verdeelde de groenten over een schaal.

‘Jeffrey vertelt me alles. Hij is zo open en toegankelijk. In tegenstelling tot neef Robert, die meer van vogels dan van mensen hield. Afgezien van Devin, dan. De *brains* van de familie, die twee.’ Exi liet haar hand over de zachte, leren bank glijden. ‘Hij verdiende dan misschien veel, maar hij moet toch wel eenzaam zijn geweest, denk je niet?’

‘Volgens mij kunnen de mannen in deze familie zich prima alleen redden. Misschien zijn dat de *brains*. Ik moest Devin leren enkel de helft van zijn hersenen te gebruiken.’ Grace plukte een blaadje van een stengel bleekselderij. ‘Hoe dan ook, aan het eind waren ze samen: Devin, zijn oom en die vogels. Misschien was dat precies goed.’

Exi knikte. ‘Zou jij liever van tevoren willen weten dat je doodgaat, of erdoor overvallen willen worden?’

‘Ik zou graag wat tijd hebben om het goed te maken met mensen.’
Haar stem had opeens een verdrietige ondertoon.

‘Wat heb jij nou goed te maken?’

‘Iedereen heeft wel iets.’

‘Daar kan ik een boek over vol pennen. Niet echt hoor, jij bent de schrijver hier.’ Exi liep naar het aanrecht en keek naar een foto die daar hing. ‘Is dat oom Eddie?’

‘Devins vader, ja. En de rabbi met wie hij altijd schaakt.’

‘Ik wist niet dat hij schaakte.’

‘Moshe ook niet. De enige keer dat Eddie won, was toen hij een hartaanval kreeg.’

‘De rabbi?’

‘Eddie. Hij kreeg er drie en had uiteindelijk een bypass nodig.’

‘Hè, jakkas. Er is meer wat ik niet weet dan ik dacht.’

Grace knikte. ‘We maakten ons vreselijke zorgen, maar hij lijkt sinds de operatie een stuk sterker.’

‘Dat hoop ik maar. Zo’n lieve man. Geloof jij in het bestaan van aura’s?’

‘Hoe bedoel je?’

Exi bekeek het gezicht op de foto. ‘Zoals in de kunst, als figuren een halo hebben. Ik betwijfel of een of andere schilder zomaar besloot een cirkeltje om het hoofd van een stel heiligen te trekken.’

Grace draaide zich om en keek over haar schouder mee. ‘Wat heeft dat met Eddie te maken?’

‘Heb je zijn gloed niet gezien?’

‘Ik heb zijn goedheid gezien.’

‘Precies.’ De slok thee deed haar tanden tintelen en ze besloot dat ze voor een tijdje wel weer genoeg suiker had gehad. Ze zette het theeglas op het aanrechtblad. ‘En het tegenovergestelde dan? Heb jij weleens de rillingen van iemand gekregen?’

‘Je hebt een goed oog voor dat soort dingen.’

‘Nu misschien, maar ik heb in het verleden best fouten gemaakt. Meer dan me lief is. Tot Jeffrey kwam. Nu snap ik het echt. Eindelijk.’

‘O?’ Grace veegde de kraan droog.

‘Je zult het wel zien als hij zo hier is. Hij is... zo perfect voor me.’

‘Dat is geweldig.’

‘Zeker omdat ik zo goed was in foute mannen kiezen.’

‘Soms is het ook moeilijk te voorspellen hoe een man echt is.’

‘Niet zo moeilijk als weerstaan. Ik viel altijd als een blok voor mannen bij wie het allemaal tegenzat en die heel veel liefde nodig hadden.’

‘Zo is Jeffrey niet, vermoed ik?’

‘Integendeel. Hij is slim, succesvol en weet precies wat hij wil. Er schuilt nauwelijks een flard onzekerheid in alles wat hij doet, terwijl ik altijd verstrikt raak in de mogelijkheden.’

‘Ik dacht dat jullie in alle opzichten bij elkaar pasten?’

Exi draaide de kruk rond. ‘We zijn niet identiek, maar vullen elkaar aan. Hij vult de gaten in mijn persoonlijkheid.’

‘Op die manier. Wil je na jullie trouwen verder met een carrière in de kunst?’

‘Willen, ja.’ Ze beet op haar lip. ‘Ik deel momenteel een studio met wat anderen, maar ik heb weinig tijd gehad voor schilderen. Met Jeffrey en het werk in het MoMa.’

‘Het Museum of Modern Art? Dat klinkt heel belangrijk.’

‘Ik ben slechts tijdelijk assistent daar, maar gezien mijn achtergrond is een echte baan wellicht een optie. Het probleem is dat ik serieus wil schilderen, maar dat alles wat ik daar zie me niet inspireert. Niet dat het niet goed is, hoor, maar het is niet mijn smaak. Ik bruiste vroeger van de ideeën, maar ik heb het gevoel dat de betovering er een beetje af is.’

‘Dat hoop ik toch niet.’

‘Toen ik aan mijn master begon, had ik wel de vaardigheden, maar mijn begeleider vond de richting die ik op wilde gaan helemaal niks. Ze zei dat we camera’s hebben om de werkelijkheid vast te leggen en dat ik mijn realisme zou moeten gebruiken voor een politieke boodschap, of om te choqueren, of allebei.’

Grace fronste. ‘Ik denk dat kunst een reactie moet opwekken, maar het hoeft niet per definitie choquerend te zijn. En van politieke kunst krijg ik altijd een beetje jeuk. Waarom niet schoonheid om de schoonheid?’

‘Ze zei dat kopers op zoek zijn naar dingen die schuren, die krachtig zijn – niet vrolijk. Als ik naam wil maken, moet ik dode mensen in bad schilderen, of tussen afval of zo.’

‘Dat doet me denken aan een zekere dichter die ik liever zou vergeten.’

‘Een docent suggereerde dat ik abstract moest werken, met veel kleur. Mensen laten *denken* dat er een lijk in een bad ligt, maar de lijnen vervagen en veel verzadigde kleuren gebruiken.’

‘En?’

‘Dat was beter. Ik heb Jeffrey zo geschilderd.’

‘Dood in bad?’

‘Nee,’ giechelde Exi. ‘Fel en abstract. Hij heeft het doek naast zijn tv aan de muur gehangen. Maar ik ben er niet echt tevreden over. Het is gewoon... Ik heb het gevoel dat ik nog een lange weg te gaan heb, of dat ik niet de juiste kant op ga. Ik wilde dat ik het me kon veroorloven het verder uit te zoeken.’

‘Dat klinkt alsof je die klus als grafisch ontwerper goed had kunnen gebruiken.’

‘Ja.’ Exi haalde haar schouders op. ‘Maar dat geeft niet. Mijn favoriete onderdeel van grafisch werk is het maken van illustraties. Ik heb al meerdere gemaakt, met name voor kinderboeken.’

‘Die wil ik graag eens zien.’

‘Echt?’ Exi haalde haar telefoon tevoorschijn en opende de map met afbeeldingen. Ze had maar een seconde nodig om te bedenken welke het beste bij Grace’ persoonlijkheid pasten en koos voor een stel lijntekeningen met veel krullen en zachte kleuren. ‘Ta-da!’ Ze schoof Grace de telefoon toe.

Grace swipete door de afbeeldingen. ‘Ik vind dat grappige leuk.’

‘Dank je.’ Exi pakte haar telefoon weer. ‘En, heb je over ons verzoek nagedacht?’

‘Nadat ik jou en Jeffrey samen heb gezien en een beetje snap wat voor bruiloft jullie in je hoofd hebben, weet ik of ik of toch iemand anders er beter bij past.’

‘Ondenikbaar. En niemand anders kan dat boek schrijven.’

Er gleed een lok uit de losse knot in Grace’ nek naar voren en ze streek hem weer achter haar oor. ‘Ik heb al een paar voorstellen voor een nieuw boek bij de uitgever liggen, dus ik kan niet zomaar aan iets heel anders beginnen.’

‘Alsjeblieft, Grace, Jeff zal zo teleurgesteld zijn.’

‘Jeff?’

‘Het was zijn idee. Hij zei dat je zelfs onze echte namen mocht gebruiken en zo.’

Grace probeerde rustig te blijven. ‘Ik creëer fictieve personages en zet zelfs een waarschuwing in elk boek dat eventuele gelijkenis met bestaande mensen of situaties op toeval berust.’

‘Kun je niet een uitzondering maken? Noem ons desnoods anders.’

‘Wat dit niet verkeerd op, Alexis, maar hoeveel verhaal kunnen jullie twee in de vijf maanden dat je elkaar kent nou hebben opgebouwd?’

‘O, zo veel! Zoals de manier waarop we elkaar hebben leren kennen. Wat als ze mijn portfolio *wel* hadden gekozen en Jeff en ik nooit hadden kunnen afspreken?’

‘Wat als,’ mompelde Grace.

‘En dan is er zijn familie nog. Ze dachten dat hij zou trouwen met een arts in opleiding, met wie hij eerder een relatie had. Hé, zij zou mijn tegenspeelster kunnen zijn. Zo iemand die nog steeds belt en zegt dat hij er spijt van zal krijgen.’

‘Bedreigt ze hem?’

‘Nee, omdat hij het beste in zijn leven misloopt, blabla. Zou jij dat ooit doen?’

‘Ik kan het me niet voorstellen.’

‘Maar jij stalkte Devin tot hij het licht zag.’

‘Zegt hij dat?’

‘Oeps.’ Exi sloeg een hand voor haar mond. ‘Ik denk dat dat tussen ons had moeten blijven.’

‘Hij noemt het stalken, maar het was research.’

Exi giechelde.

‘Hoe reageert Jeffrey op haar telefoontjes?’

‘Hij is een aardig persoon, zegt haar dat ze net zo geweldig is als ze zelf al vindt.’

Grace’ wenkbrauwen gingen omhoog.

‘Nou, niet in die bewoordingen. Hoe dan ook, Kendyl zou niet thuisblijven bij de kinderen.’

‘Lijkt me niet, nee, na een hele studie geneeskunde. En jij?’

‘Jeffrey kan ons beiden onderhouden, maar ik hoop toch wel ver-

der te komen met mijn kunst. Maar als ik niet kan schilderen, wil ik best thuisblijven.’

‘Jij hebt duidelijk nog nooit met een peuter samengewoond.’

Exi grijnsde. ‘Dat is waar. En ik zal een soort studioruimte moeten inrichten, want Jeffrey wil meteen aan een gezin beginnen.’

‘En jij?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Het pakt bij jullie goed uit.’

‘Zoals iedereen weet, was dat bij ons een beetje prematuur.’

‘Maar kijk hoe gelukkig jullie nu zijn! Je verwoordde dat zo mooi in dat interview: “God weet zelfs onze fouten glans te geven.”’

‘Maar ik zou niemand aanraden opzettelijk deze weg te volgen.’

‘Doen we ook niet, maar je kunt alles in het boek zetten wat je maar wilt. Zolang het allemaal maar goed komt.’

Grace liet haar handpalmen op het aanrechtblad rusten. ‘Ik onderwerp mijn personages aan heel veel ellende, voordat het happy end volgt.’

‘Doe maar, ik kan het heus hebben.’

‘Maar niets daarvan zou jou overkomen zijn, Exi, en het zou dan toch niet jouw verhaal zijn?’

‘Dat vind ik leuk.’

‘Wat?’

‘Dat je me “Exi” noemt.’

‘O.’ Grace zette een kom met artisjokdip bij de rauwkost. ‘Devin noemt je zo, dat is blijkbaar blijven hangen.’

‘Ik werd altijd al “Exi” genoemd en ik signeer met “X-E”, maar Jeffrey vindt het kinderachtig.’ Ze pakte een wortel en dipte hem in de dressing. ‘Mmm. Lekker. Hoe dan ook, ik vind het prima als je me “Exi” noemt, maar niet waar Jeff bij is. En noem hem geen “Jeff”. Ik doe het steeds verkeerd, maar hij houdt er niet van.’

‘Jij mag geen “Exi” heten en hij niet “Jeff”. Gesnopen.’

‘Klinkt dat raar?’

‘Het klinkt alsof jij heel goed weet wat Jeffrey wil.’

‘Dat is een van de redenen waarom we het zo goed kunnen vinden.’

‘Maar het is net zo belangrijk dat hij weet wat jij wilt.’

‘Precies. Jij snapt mensen echt, Grace. Daarom zijn jouw personages zo geloofwaardig.’

Grace legde wat pitabrood naast de groenten. ‘Het draait om motivatie, de reden *waarom* mensen iets doen. Als je die doorhebt, begrijp je hen beter.’

Exi bekeek de vrouw voor wie haar neef was gevallen. Opperflakkig gezien was Grace een beetje als een bruisend beekje. Maar net als bij haar boeken gebeurde er onder dat oppervlak nog veel meer. ‘Jij en Devin voeren vast heel interessante gesprekken.’

‘En we overleven ze nog ook.’

Exi lachte. Grace was in haar tv-interviews al grappig geweest, maar ze was in het echt nog leuker. ‘Misschien is ons verhaal nog niet zo lang... maar dan kan het een novelle worden.’

‘Van één pagina lang.’

Exi lachte. ‘Voeg toe wat je wilt. Als het maar een beetje over Jeff en mij gaat, dan is Jeff al tevreden.’

‘Zoals ik al zei, ik schrijf niet over echte mensen. Dat leg ik hem wel uit als hij hier is.’

Een jankend geluid deed Exi opspringen. ‘Is dat het brandalarm?’

‘Ja. Waarschijnlijk weer een systeemfoutje, maar we kunnen het risico niet nemen.’ Grace haastte zich naar de voordeur. ‘Mattie is bij de burens en ze is als de dood voor harde geluiden.’ In de hal holde ze bijna naar de trap.

Exi rende achter haar aan. Nog een gelukje dat ze de trap *af* moesten...

De aantrekkingskracht tussen hen is overduidelijk.
Maar de problemen die hij met zich meedraagt,
zijn dat ook...

Alexis Murphy – Exi voor vrienden – gaat trouwen. En ze wil niet zomaar een bruiloft: het moet een themabruiloft worden, georganiseerd door schrijfster Grace Evangeline, compleet met een boek waarin het liefdesverhaal van Exi en haar verloofde Jeffrey uitgebreid beschreven wordt.

Maar Grace en haar man Devin hebben zo hun twijfels bij Exi's verloofde. En wanneer Exi de knappe acteur Bo Corrigan ontmoet, is er meteen een sterke aantrekkingskracht tussen hen. Exi voelt echter ook nog iets anders: problemen en foute keuzes, die Bo blijven achtervolgen.

Vanaf het eerste moment dat ze elkaar ontmoeten, weet Bo dat Exi bijzonder is. Zij ziet de man die hij werkelijk is en geeft niet zomaar op. Maar de moeilijkheden laten zich niet zo makkelijk oplossen. Is liefde genoeg, of is het al te laat?

Bestsellerauteur **Kristen Heitzmann** heeft al meer dan vijftien boeken op haar naam staan. Ze schrijft in alle genres: drama, historische roman, spanning en feelgood. *Hier voor jou* is het los te lezen vervolg op *Ik wist het wel*.

'Een heerlijk verhaal over de aantrekkingskracht tussen twee mensen, die zo sterk is dat hij New York twee dagen van stroom kan voorzien. Een moedig verhaal over trots, reputatie en integriteit.' – *Vriendin* over *Ik wist het wel*

ISBN 978 90 297 2725 9 NUR 302

9 789029 727259

www.kok.nl

KOK